Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (пети състав)

21 февруари 2018 година*

„Марка на Европейския съюз — Решение на апелативен състав за оттегляне на предходно решение — Член 80 от Регламент (ЕО) № 207/2009 (понастоящем член 103 от Регламент (ЕС) 2017/1001) — Общ правен принцип, допускащ оттеглянето на незаконосъобразен административен акт“

По дело T-727/16

Repower AG, установено в Брузио (Швейцария), за което се явяват R. Kunz-Hallstein и H. P. Kunz-Hallstein, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), за която се явява J. Crespo Carrillo, в качеството на представител,

ответник,

като другата страна в производството пред апелативния състав на EUIPO, встъпила в производството пред Общия съд, е

repowermap.org, установено в Берн (Швейцария), за което се явява P. González-Bueno Catalán de Ocón, адвокат,

с предмет жалба против решението на пети апелативен състав на EUIPO от 3 август 2016 г. (преписка R 2311/2014-5 (REV), постановено в производство за обявяване на недействителност със страни repowermap.org и Repower,

ОБЩИЯТ СЪД (пети състав),

състоящ се от: D. Gratsias, председател, A. Dittrich и P. G. Xuereb (докладчик), съдии,

секретар: E. Coulon,

предвид жалбата, подадена в секретариата на Общия съд на 10 октомври 2016 г.,

предвид писмения отговор на EUIPO, подаден в секретариата на Общия съд на 27 февруари 2017 г.,

* Език на производството: френски.

предвид писмения отговор на встъпилата страна, подаден в секретариата на Общия съд на 21 февруари 2017 г.,

предвид писмените въпроси на Общия съд към страните и отговорите им на тези въпроси, подадени в секретариата на Общия съд на 31 юли и 14 август 2017 г.,

като взе предвид, че в триседмичния срок, считано от връчването на съобщението за приключване на писмената фаза на производството, страните не са поискали да се насрочи съдебно заседание, и като реши на основание член 106, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд да се произнесе, без да провежда устната фаза на производството,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелствата по спора

1 На 26 юни 2009 г. съгласно Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 78, 2009 г., стр. 1), изменен (заменен от Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 154, 2017 г., стр. 1), жалбоподателят Repower AG получава от Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) защита в Европейския съюз на международна регистрация № 1020351 на словната марка REPOWER.

2 Стоките и услугите, за които е получена защита за тази марка, попадат в класове 4, 9, 37, 39, 40 и 42 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно Международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г. и за всеки от тези класове отговарят на следното описание:

– клас 4: „Електрическа енергия, включително електрическа енергия, произведена с използване на биогаз; електрическа енергия, произведена с използване на водата, вятъра и слънцето“,

– клас 9: „Научни, навигационни, геодезични, фотографски, кинематографични, оптични, теглилни, измервателни, сигнални, контролни, надзорни, животоспасяващи и учебни апарати и уреди; апарати и уреди за провеждане, комутиране, трансформиране, акумулиране, регулиране и управление на електричество; апарати за записване, предаване или възпроизвеждане на звук или образ; магнитни носители на данни, записващи дискове; автомати за продажба и механизми за автомати за продажба с предплащане; касови апарати, сметачни машини, оборудване за обработка на данни и компютри, пожарогасители; електрически уреди и инструменти (в този клас), тоест силнотокова електроапаратура, електроапаратура за провеждане, трансформиране, акумулиране, регулиране и управление на електричество, слаботокова електроапаратура, електроапаратура за пренос на разстояние; фотоволтаични елементи; противопожарни аларми; електрически уреди за наблюдение, алармени системи против кражби, инсталации за контрол на сгради, видео инсталации; домофони и звънци; радио- и телевизионни инсталации; високочестотни и регулиращи технически инсталации, информационно оборудване за обработка на информация (компютри); аналогови връзки, интернет връзки, електронни устройства за телефонно общуване; електронни устройства за общуване между участниците; клетъчни телефони, радиотелефони, телефонни апарати и факсове; контакти, комутатори, командни табла, звукопроводи, електрически кабели, електропроводими влакна, прекъсвачи“,

– клас 37: „Строителство; ремонти; монтажни услуги; изграждане, ремонт и поддръжка на преносни и разпределителни инсталации, инсталации за средно и ниско напрежение, инсталации за обществено осветление, както и на електрически инсталации; услуги за поддръжка във връзка с електронните инсталации в строителни обекти и предприятия; монтаж, поддръжка и ремонт на електронни инсталации; изграждане, ремонт и поддръжка на електроразпределителни инсталации; монтаж, поддръжка и ремонт на компютърно оборудване, по-специално на информационни мрежи; инсталиране, поддръжка и ремонт в областта на далекосъобщителните инсталации, заключващи инсталации и за управление на комутатори; услуги във връзка със сградно отопление; инсталиране и поддръжка на трансформаторни станции и електроразпределителни инсталации; монтаж и поддръжка на улично осветление; изграждане, инсталиране и поддръжка на големи паркове за високопроизводителни термопомпи; електромери и дистанционни релета (теле релета) за клиентите; инсталиране на мрежови компоненти (компютърно оборудване) за доставчиците на далекосъобщителни услуги; инсталиране, поддръжка и ремонт на компютърно оборудване в областта на далекосъобщенията; технически консултации във връзка със строителството; консултации в областта на посочените услуги“,

– клас 39: „Транспорт; опаковане и съхраняване на стоки; организиране на пътувания; разпределение на енергия; доставка на компютърно оборудване; професионални консултации във връзка с преноса (разпределението) на енергия; консултации в областта на посочените услуги“,

– клас 40: „Производство на енергия“,

– клас 42: „Научни и технологически услуги и свързани с тях изследователски и проектантски услуги; услуги за промишлени анализи и изследвания; проектиране и разработване на компютърен софтуер и хардуер; проектиране в областта на електроразпределението, електрическите инсталации, инсталациите за сигурност и съобщителните инсталации; професионални консултации във връзка с компютърни системи; техническа експертиза на електрически инсталации; инженерни услуги и услуги за проверка на качеството в областта на дейностите по сертифициране, отчитане, служебна информация и контрол на инсталации във връзка с енергоснабдяването; инсталация, поддръжка и обслужване на софтуер в областта на далекосъобщенията и командните операции; измервания на показатели за качество на мрежи; конфигуриране на активни компоненти (софтуер) в информационни мрежи; организация на централното обезопасяване на данни; разработване и инсталиране на софтуер за свързване на телефонни инсталации към компютърна мрежа и компютърно-телефонно интегриране; консултации в областта на посочените услуги при смяна на жилището; качествен контрол; консултации в сферата на енергоспестяването, и по-точно информация относно потреблението на електроенергия“.

3 На 3 юни 2013 г. встъпилата страна repowermap.org представя искане за обявяване на недействителност на оспорваната марка на основание член 52, параграф 1, буква а) от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 59, параграф 1, буква а) от Регламент 2017/1001) във връзка с член 7, параграф 1, букви б) и в) от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 7, параграф 1, букви б) и в) от Регламент 2017/1001). Тя твърди, че оспорваната марка е описателна и лишена от отличителен характер по отношение на всички стоки и услуги, за които се отнася.

4 На 9 юли 2014 г. отделът по отмяна уважава искането за обявяване на недействителност за следните услуги, за които се отнася оспорваната мярка, попадащи в класове 37 и 42:

– клас 37: „Строителство; ремонти; монтажни услуги; изграждане, ремонт и поддръжка на преносни и разпределителни инсталации, инсталации за средно и ниско напрежение, инсталации за обществено осветление, както и на електрически инсталации; изграждане, ремонт и поддръжка на електроразпределителни инсталации; инсталиране и поддръжка на

трансформаторни станции и електроразпределителни инсталации; монтаж и поддръжка на улично осветление; изграждане, инсталиране и поддръжка на големи паркове за високопроизводителни термопомпи; консултации в областта на посочените услуги“,

– клас 42: „Технологически услуги и свързани с тях изследователски и проектантски услуги; техническа експертиза на електрически инсталации; инженерни услуги в областта на дейностите по сертифициране, отчитане, служебна информация и контрол на инсталации във връзка с енергоснабдяването“.

5 Отделът по отмяна отхвърля искането за обявяване на недействителност за останалите стоки и услуги, за които се отнася оспорваната мярка (наричани по-нататък „останалите стоки и услуги“). Във връзка с описателния характер на оспорваната мярка този отдел посочва, че следва да се провери дали думата „repower“ се отличава от гледна точка на средния англоезичен потребител в Съюза с пряка и конкретна връзка със стоките и услугите, за които се отнася оспорваната марка. Той счита, че думата може да се разбира в смисъла на „повторно пускане в действие, и по-специално: оборудване (на плавателен съд) с нов мотор“ и „възстановяване или замяна на източника на енергия или двигателя на нещо, напр. автомобил или електроцентрала“, както и че думата се използва единствено, от една страна, във връзка с двигателите и от друга страна, в областта на енергетиката, и по-специално във връзка с енергийните инсталации. При това положение отделът по отмяна приема, че думата „repower“ информира непосредствено англоезичните потребители, че посочените в точка 4 по-горе услуги са предназначени за повторното пускане в действие или за замяната на двигател или източник на енергия в енергийна инсталация или са с предмет такова повторно пускане в действие или такава замяна. Отделът по отмяна счита също, че останалите стоки и услуги нямат връзка с повторното пускане в действие или замяната на двигатели, нито пък със замяната на източник на енергия в енергийна инсталация. Що се отнася до отличителния характер на оспорваната марка, отделът по отмяна посочва, че встъпилата страна не е доказала, че думата „repower“ се използва обичайно в търговския оборот за означаване на останалите стоки и услуги.

6 На 8 септември 2014 г. встъпилата страна подава пред EUIPO жалба срещу решението на отдела по отмяна на основание членове 58—64 от Регламент № 207/2009 (впоследствие членове 66—71 от Регламент 2017/1001).

7 С решение от 8 февруари 2016 г. пети апелативен състав на EUIPO отхвърля жалбата (наричано по-нататък „решението от 8 февруари 2016 г.“). Във връзка с описателния характер на оспорваната марка най-напред апелативният състав отбелязва, че стоките и услугите, за които тя се отнася, са насочени основно за средния потребител и професионалната аудитория, че нивото на внимание на съответната аудитория варира от обичайно до високо и че следва да се вземе предвид англоезичният потребител от Съюза, тъй като оспорваната марка се състои от дума на английски. На следващо място апелативният състав напомня дефинициите на думата „repower“, дадени от отдела по отмяна, и отхвърля доводите на встъпилата страна относно значението на тази дума. Накрая, в точка 34 от решението от 8 февруари 2016 г. той приема, че „в заключение [апелативният състав] счита, че представените от [встъпилата страна] доказателства не позволяват да се установи, че [оспореният] знак се използва текущо в областта на енергетиката и описва свойства на останалите стоки и услуги“. Във връзка с отличителния характер на оспорваната марка апелативният състав счита, че не е било доказано, че оспореният знак се използва обикновено във връзка със стоките и услугите, за които се отнася тази марка, поради което счита, че той може да се възприема като марка.

8 На 26 април 2016 г. встъпилата страна подава жалба против решението от 8 февруари 2016 г. в секретариата на Общия съд. Настоящото дело е образувано под номер T-188/16.

9 Със съобщение от 22 юни 2016 г. пети апелативен състав уведомява страните, че след подаването на жалбата пред Общия съд по дело T-188/16, repowermap/EUIPO — Repower (REPOWER) апелативният състав е констатирал, че решението от 8 февруари 2016 г. е опорочено поради недостатъчни мотиви по смисъла на член 75 от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 94 от Регламент 2017/1001). Този състав уточнява, че поради недостатъчните мотиви и в приложение на член 80 от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 103 от Регламент 2017/1001) той счита, че е уместно да оттегли решението от 8 февруари 2016 г., за да извърши задълбочен анализ на отличителния и описателния характер на оспорваната марка с оглед на визираните от този знак стоки и услуги. Посоченият състав приканва страните да представят становища относно намерението му да оттегли решението от 8 февруари 2016 г.

10 Жалбоподателят представя становището си на 5 юли 2016 г. По същество той твърди, че тъй като разпоредителната част на решението от 8 февруари 2016 г. не е била изменена, е било възможно мотивите му да се доразвият съгласно условията по член 83 от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 107 от Регламент 2017/1001), съгласно който при липсата на процедурни разпоредби в Регламент № 207/2009, Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността (ОВ L 303, 1995 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189) (отменен с Делегиран регламент (ЕС) 2017/1430 на Комисията от 18 май 2017 година за допълнение на Регламент № 207/2009 и за отмяна на регламенти № 2868/95 и (ЕО) № 216/96 (ОВ L 205, 2017 г., стр. 1), Регламент (ЕО) № 2869/95 на Комисията от 13 декември 1995 година относно таксите, събирани от Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайн) (ОВ L 303, 1995 г., стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 2, стр. 13) (отменен с Регламент (ЕС) 2015/2424 на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2015 година за изменение на Регламент № 207/2009 и Регламент № 2868/95 и за отмяна на Регламент № 2869/95 (ОВ L 341, 2015 г., стр. 21) или в Регламент (ЕО) № 216/96 на Комисията от 5 февруари 1996 година за установяване на процедурни правила за организацията на дейността на апелативните състави към Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайн) (ОВ L 28, 1996 г., стр. 11; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 221), изменен с Регламент (ЕО) № 2082/2004 на Комисията от 6 декември 2004 г. (ОВ L 360, 2004 г., стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 64) (отменен с Делегиран регламент 2017/1430), EUIPO взема предвид общоприетите в тази област принципи в държавите членки. За сметка на това той счита, че оттеглянето на решението от 8 февруари 2016 г. на основание член 80 от Регламент № 207/2009, който не съществува или вече е отпаднал от консолидираната редакция на Регламент № 297/2009, публикувана онлайн в базата данни EUR-Lex, не е възможно, тъй като с посочения член се създават само правомощия за проверителите на EUIPO и липсата на мотиви не представлява процесуално нарушение по смисъла на член 80 от Регламент № 207/2009. Накрая, жалбоподателят твърди, че от решението на големия апелативен състав на EUIPO от 28 април 2009 г. (преписка R 323/2008-G) (наричано по-нататък „решението на големия апелативен състав“) е видно, че решения на EUIPO, против които има висяща пред Общия съд жалба, не могат да бъдат оттегляни.

11 Встъпилата страна представя становище на 20 юли 2016 г. Тя подчертава, че тъй като член 80 от Регламент № 207/2009 е специално правило, е приложим той, а не общите принципи, към които препраща член 83 от Регламент № 207/2009. Тя също отбелязва, че отговорът на въпроса дали недостатъчните мотиви представляват процесуално нарушение, е несигурен и че е налице значителна вероятност оттеглянето на решението от 8 февруари 2016 г. поради недостатъчни мотиви да е недопустимо. Тя счита, че с оглед на тези обстоятелства най-удачно е да продължи производството пред Общия съд по дело T-188/16, repowermap/EUIPO — Repower (REPOWER).

12 С решение от 3 август 2016 г. пети апелативен състав на EUIPO оттегля решението от 8 февруари 2016 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“). Той изяснява, че противно на изразените от страните съмнения, член 80 от Регламент № 207/2009 продължава да се прилага след влизането в сила на Регламент 2015/2424. Освен това той отбелязва, че EUIPO е била задължена да мотивира решенията си, като по-специално анализира мотивите за отказ с оглед на съответните стоки и услуги, поради което недостатъчните мотиви в решението от 8 февруари 2016 г. са явна процедурна грешка по смисъла на член 80 от Регламент № 207/2009, която следва да бъде отстранена.

Искания на страните

13 Жалбоподателят иска от Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– да осъди EUIPO да заплати съдебните разноски.

14 EUIPO иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

15 Встъпилата страна по същество иска от Общия съд да отхвърли жалбата.

От правна страна

16 Жалбоподателят сочи по същество четири основания. Първото е изведено от липсата на правен фундамент на самия акт. Второто е изведено от липсата на компетентност на апелативните състави да оттеглят решенията си. Третото е изведено от нарушение на член 80 от Регламент № 207/2009, на насоките за разглеждане на EUIPO, както и на принципите на добра администрация, правна сигурност и сила на пресъдено нещо. Накрая, четвъртото е изведено от липсата на мотиви.

По първото основание, изведено от липсата на правен фундамент

17 Жалбоподателят отбелязва, че член 80, параграф 1 от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 103, параграф 1 от Регламент 2017/1001), от който апелативният състав черпи основание, за да оттегли решението от 8 февруари 2016 г., вече не е бил в сила към момента на постановяване на обжалваното решение. Според жалбоподателя изменението на член 80, параграф 1 от Регламент № 207/2009 с Регламент 2015/2424 влиза в сила едва от 1 октомври 2017 г. До тази дата член 80, параграф 1 от изменения Регламент № 207/2009 не бил в сила. Това обяснявало защо в консолидираната редакция на Регламент № 207/2009 член 80, параграф 1 от Регламент № 207/2009 е бил заличен.

18 EUIPO поддържа, че обжалваното решение се основава на член 80 от Регламент № 207/2009 в редакцията му отпреди измененията с Регламент 2015/2424 (наричан по-нататък „член 80 от предишната редакция на Регламент № 207/2009“). Встъпилата страна обаче твърди, че в момента на постановяване на обжалваното решение в сила е бил член 80, параграф 1 от Регламент № 207/2009. Тя добавя, че дори този член да не бил в сила, това не означавало, че

обжалваното решение няма правно основание. Член 83 от Регламент № 207/2009, който отпраща към общите принципи, можел да бъде правно основание, тъй като сред тези принципи е и възможността на администрацията при определени условия да поправя своите решения.

19 Безспорно е, че правното основание, упоменато в обжалваното решение, е член 80, параграф 1 от Регламент № 207/2009, както и че този член е изменен с Регламент 2015/2424.

20 Първото изречение от член 80, параграф 1 от предишната редакция на Регламент № 207/2009 гласи:

„Когато Службата е извършила вписване в регистъра или е взела решение, което съдържа явна процедурна грешка по вина на Службата, тя прави нужното вписването да бъде заличено или решението да бъде отменено“.

21 Член 80, параграф 1, първо изречение от Регламент № 207/2009 след изменението му с Регламент 2015/2424 (наричан по-нататък „член 80, параграф 1 от новата редакция на Регламент № 207/2009“) вече предвижда следното:

„Когато Службата е извършила вписване в регистъра или е взела решение, което съдържа явна грешка по вина на Службата, тя прави нужното вписването да бъде заличено или решението да бъде отменено“.

22 Следователно член 80, параграф 1 от предишната редакция на Регламент № 207/2009 се отнася за решенията, съдържащи явна процедурна грешка, докато член 80, параграф 1 от новата редакция на Регламент № 207/2009 се отнася за решенията, съдържащи явна грешка.

23 Следва да се отбележи, че в точка 13 от обжалваното решение апелативният състав е посочил, че в „[с]ъответствие с член 80, параграф 1 от Регламент № 207/2009, когато Службата постанови решение, същото може да бъде оттеглено в случай, че съдържа явна грешка по вина на Службата“.

24 В точка 16 от обжалваното решение обаче апелативният състав е подчертал, че член 75 от Регламент № 207/2009, съгласно който решенията на апелативните състави трябва да се мотивират, е процесуална разпоредба, че решението от 8 февруари 2016 г. е недостатъчно мотивирано и че тези недостатъчни мотиви представляват явна процедурна грешка по смисъла на член 80 от Регламент № 207/2009.

25 В този смисъл, след като апелативният състав е положил усилия да квалифицира недостатъчните мотиви в решението от 8 февруари 2016 г. като явна процедурна грешка, следва да се приеме, че посоченото в обжалваното решение правно основание е член 80, параграф 1 от предишната редакция на Регламент № 207/2009, както впрочем EUIPO потвърждава в писмения си отговор.

26 От член 4, първа алинея от Регламент 2015/2424 следва, че този регламент влиза в сила на 23 март 2016 г. От член 4, втора алинея от същия регламент обаче следва също, че изменението в член 80, параграф 1 от предишната редакция на Регламент № 207/2009 влиза в сила, считано едва от 1 октомври 2017 г.

27 Това обаче не означава, както по същество твърди жалбоподателят, че член 80, параграф 1 от предишната редакция на Регламент № 207/2009 е бил заличен, считано от влизането в сила на Регламент 2015/2424 на 23 март 2016 г. до влизането в сила на изменението на 1 октомври 2017 г. Това означава само, че до 1 октомври 2017 г. се прилага член 80, параграф 1 от предишната редакция на Регламент № 207/2009.

28 Действително в консолидираната редакция на Регламент № 207/2009, публикувана онлайн в базата данни EUR-Lex в преходния период, посочен в точка 27 по-горе, отчитаща измененията, внесени с Регламент 2015/2424, член 80 от Регламент № 207/2009 съдържа само един параграф, а именно параграф 3 (понастоящем член 103, параграф 3 от Регламент 2017/1001). Както обаче отбелязва самият жалбоподател, посочената консолидирана редакция включва на първа страница следното уточнение:

„Този текст служи само за информационни цели и няма правно действие. Институциите на Съюза не носят отговорност за неговото съдържание. Автентичните версии на съответните актове, включително техните преамбюли, са версиите, публикувани в Официален вестник на Европейския съюз и налични в EUR-Lex“.

29 От редакцията на Регламент 2015/2424, публикувана в *Официален вестник на Европейския съюз*, следва, че член 80, параграф 1 от предишната редакция на Регламент № 207/2009 продължава да се прилага в момента на постановяване на обжалваното решение.

30 Поради това първото основание трябва да бъде отхвърлено.

По второто основание, изведено от липсата на компетентност на апелативните състави да оттеглят решенията си

31 Жалбоподателят сочи, че дори член 80, параграф 1 от предишната редакция на Регламент № 207/2009 да е бил приложим, апелативният състав не е бил компетентен да постанови обжалваното решение. В тази връзка, първо, той твърди, че видно от член 80, параграф 3 от предишната редакция на Регламент № 207/2009, правомощието за оттегляне на актове, посочено в параграф 1 от този член, е предоставено единствено на службите на EUIPO, посочени в член 58, параграф 1 от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 66, параграф 1 от Регламент 2017/1001). Апелативният състав в качеството си на орган, разглеждащ жалби, нямал право да оттегля постановените от него решения. Второ, жалбоподателят сочи, че част A, раздел 6, точка 1.2 от насоките за разглеждане на EUIPO, посветен на правото на оттегляне, не предвижда, че апелативните състави могат да оттеглят решенията си. Трето, той сочи, че от точка 23 от решението на големия апелативен състав също следва, че член 80 от предишната редакция на Регламент № 207/2009 не трябва да се прилага в производството по обжалване, а следователно и от апелативните състави.

32 EUIPO и встъпилата страна оспорват доводите на жалбоподателя. Запитана дали член 80, параграф 3 от предишната редакция на Регламент № 207/2009 е бил приложим в момента на постановяване на обжалваното решение, EUIPO отговаря, че той не е бил приложим. Обратно, встъпилата страна твърди в писмения си отговор, че той е бил приложим.

33 Най-напред следва да се отбележи, че член 80, параграф 1 от предишната редакция на Регламент № 207/2009 предоставя право на оттегляне на „Службата“, а следователно и на апелативните състави, които са неин орган. Доводите на жалбоподателя, че това не е така, са неубедителни.

34 Действително, първо, следва да се отбележи, че видно от член 1, точка 74 от Регламент 2015/2424 във връзка с член 4 от този регламент, член 80, параграф 3 от предишната редакция на Регламент № 207/2009 е бил заменен, считано от 23 март 2016 г., с нов параграф 3, който се отнася до делегирането на правомощия на Европейската комисия. Също от разпоредбите на Регламент 2015/2424 следва, че член 80, параграф 3 от предишната редакция на Регламент № 207/2009 става, считано от 1 октомври 2017 г., член 80, параграф 4 от новата редакция на Регламент № 207/2009. От това изглежда следва, че член 80, параграф 3 от предишната редакция на Регламент № 207/2009 е бил заличен, считано от 23 март 2016 г. до 1 октомври 2017 г. Същевременно не може да се приеме, че това е било намерението на законодателя.

Напротив, следва да се приеме, че член 80, параграф 3 от предишната редакция на Регламент № 207/2009 и член 80, параграф 3 от новата редакция на Регламент № 207/2009 са съществували едновременно от 23 март 2016 г. до 1 октомври 2017 г., и следователно че член 80, параграф 3 от предишната версия на Регламент № 207/2009 е бил приложим в момента на постановяване на обжалваното решение.

35 Член 80, параграф 3 от предишната редакция на Регламент № 207/2009, на който се позовава жалбоподателят, гласи следното:

„Настоящият член не засяга правото на страните да подадат жалба съгласно членове 58 и 65, нито възможността, съгласно реда и условията, определени в регламента за прилагане, да се коригират евентуални езикови грешки или грешки при транскрипцията и явни грешки в решенията на Службата или грешки по вина на Службата при регистрацията на марката или при публикуването на тази регистрация“.

36 Член 80, параграф 3 от предишната редакция на Регламент № 207/2009 следователно препраща към член 58 от същия регламент, но и към член 65 от него (понастоящем член 72 от Регламент 2017/1001).

37 Макар член 58, параграф 1 от Регламент № 207/2009 да изброява решенията на службите на EUIPO, които могат да бъдат обжалвани пред нея, и макар сред тези решения да не фигурират решенията на апелативните състави, член 65, параграф 1 от този регламент (понастоящем член 72, параграф 1 от Регламент 2017/1001) гласи, че „[ж]алби срещу решенията на апелативните състави във връзка с жалби могат да се подават пред Общия съд“.

38 Следователно, тъй като член 80, параграф 3 от предишната редакция на Регламент № 207/2009 препраща не само към разпоредбите относно обжалването пред апелативните състави, а и относно обжалването пред Общия съд на решенията на тези състави, жалбоподателят неправилно твърди, че от член 80, параграф 3 от предишната редакция на Регламент № 207/2009 следва, че правото на оттегляне, посочено в параграф 1 от този член, е предоставено само на изброените в член 58 от Регламент № 207/2009 служби на EUIPO. Напротив, от препращането в член 80, параграф 3 от предишната редакция на Регламент № 207/2009 към член 65 от същия регламент следва, че правото на оттегляне, предвидено в член 80, параграф 1 от предишната редакция на Регламент № 207/2009, се предоставя и на апелативните състави.

39 Второ, следва да се отбележи, че част A, раздел 6, точка 1.2 от насоките за разглеждане на EUIPO, на който се позовава жалбоподателят, предвижда, че „решенията за оттегляне/заличаване се приемат от дирекцията или отдела, извършили вписването или постановили решението, и [че тези решения] подлежат на обжалване в съответствие с член 58, параграф 2 от Регламент № 207/2009“. [неофициален превод]

40 Действително посочените разпоредби от насоките за разглеждане на EUIPO, които се отнасят до правото на оттегляне, не упоменават апелативните състави. Тези насоки обаче представляват единствено кодифициране на определена линия на поведение, която самата EUIPO предлага да възприеме. Затова техните указания сами по себе си не могат нито да имат предимство над разпоредбите на Регламент № 207/2009 и Регламент № 2868/95, нито дори да повлияят на тълкуването им от съда на Съюза. Напротив, техният прочит трябва да бъде съобразен с разпоредбите на Регламент № 207/2009 и Регламент № 2868/95 (решение от 27 юни 2012 г., Interkobo/СХВП — XXXLutz Marken (my baby), T-523/10, EU:T:2012:326, т. 29).

41 Следователно от разпоредбите на насоките за разглеждане на EUIPO, посочени от жалбоподателя, не би могъл да се направи изводът, че апелативните състави нямат право да оттеглят решенията си, след като от член 80, параграф 3 от предишната редакция на Регламент

№ 207/2009 във връзка с член 65 от същия регламент следва, че правото на оттегляне, предвидено в член 80, параграф 1 от предишната редакция на Регламент № 207/2009, се предоставя и на апелативните състави.

42 Трето, следва да се отбележи, че точка 23 от решението на големия апелативен състав, на която се позовава жалбоподателят, гласи, че:

„След внасяне на жалбата единствено компетентни да постановят решение по делото са апелативните състави, докато органът, постановил обжалваното решение, вече не е компетентен. От този момент решение по делото може да постанови единствено съставът. След като се запознае с делото, той евентуално може да го препрати на съответния орган за предприемане на действия. След внасянето на жалба, проверителят, постановил обжалваното решение, може да го измени само при спазване на стриктните условия, предвидени в член 61 от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 69 от Регламент 2017/1001). Следователно той е обвързан от производството по преразглеждане, предвидено в тази разпоредба, и не може по собствена инициатива да вземе решение за прилагане на разпоредби за оттегляне като тези по член 80 от Регламент № 207/2009, които са приложими извън рамките на производството по обжалване“.

43 От точка 23 от решението на големия апелативен състав следва само, че според последния проверителят не може да оттегли собственото си решение, ако против него е била подадена жалба пред апелативен състав. В тази точка апелативният състав не се произнася относно правото на оттегляне на самите апелативни състави. Точка 23 от решението на големия апелативен състав следователно е ирелевантна в случая.

44 Освен това следва да се подчертае, че Общият съд вече е приел, че наличието на висяща жалба против решение на Комисията пред него в момента, в който това решение е било оттеглено, не е пречка за неговото оттегляне (вж. в този смисъл решение от 15 юли 2015 г., Socitrel и Companhia Previdente/Комисия, T-413/10 и T-414/10, EU:T:2015:500, т. 187). Няма основание да се счита, че положението би трябвало да е по-различно по отношение на решението на апелативен състав. Напротив, следва да се приеме, че когато Общият съд установи липса на основание за произнасяне по същество вследствие на оттеглянето на обжалвано пред него решение на апелативен състав, той имплицитно приема, че апелативните състави са компетентни да оттеглят своите решение и могат да направят това, въпреки че тези решения са предмет на обжалване пред Общия съд (определения от 21 октомври 2014 г., Gappol Marzena Porczyńska/СХВП — Gap (ITM) (GAPPol), T-125/14, непубликувано, EU:T:2014:1121, от 27 юли 2015 г., Deere и Münch/СХВП (EXHAUST-GARD), T-236/15, непубликувано, EU:T:2015:567 и от 14 юни 2017 г., Márquez Alentà/EUIPO — Fiesta Hotels & Resorts (Изображение на мравка), T-657/16, непубликувано, EU:T:2017:425).

45 Оттук следва, че жалбоподателят неправилно твърди, че апелативните състави не са компетентни да оттеглят собствените си решения.

46 Поради това второто основание трябва да се отхвърли.

По третото основание, изведено от нарушение на член 80 от предишната редакция на Регламент № 207/2009, на насоките за разглеждане на EUIPO, както и на принципите на добра администрация, правна сигурност и сила на пресъдено нещо

47 Жалбоподателят твърди, че липсата на мотиви не попада в приложното поле на член 80, параграф 1 от предишната редакция на Регламент № 207/2009, тъй като това не е процедурна грешка, а грешка при прилагане на материалноправната уредба. В това отношение той се позовава на част A, раздел 6, точка 1.1 от насоките за разглеждане на EUIPO, посветен на

правото на оттегляне, от която по-специално е видно, че „[с]ледва да се прави разграничение между процедурните грешки и грешките по същество, които не могат да са основание за оттегляне“ [неофициален превод]. Жалбоподателят сочи също, че съгласно част A, раздел 6, точка 1.3.1 от насоките за разглеждане на EUIPO решение, което е предмет на обжалване пред апелативен състав, не може да бъде оттегляно. Този принцип трябвало да се прилага по аналогия за решенията на апелативните състави. Жалбоподателят твърди също, че възможността за кой да е орган свободно да изменя предмета на спора в рамките на производство, което е в ход, била несъвместима с принципите на добра администрация, правна сигурност и сила на пресъдено нещо. Освен това в отговорите си на писмени въпроси на Общия съд жалбоподателят сочи, на първо място, че общият правен принцип, който допуска оттеглянето на незаконосъобразен административен акт, на който се позовават EUIPO и встъпилата страна в писмените си отговори, не можел да бъде правно основание на обжалваното решение. Той сочи, на второ място, че мотивите на решение от 8 февруари 2016 г., които препращат към решението на отдела по отмяна, са достатъчни, както и че съгласно съдебната практика апелативният състав не е имал задължение да мотивира решението си по отношение на всяка стока или услуга.

48 EUIPO твърди, че решението от 8 февруари 2016 г. е било опорочено поради липсата на мотиви, а липсата на мотиви представлява явна процедурна грешка. В това отношение тя сочи, че в решение от 18 октомври 2011 г., Reisenthel/СХВП — Dynamic Promotion (Щайги и кошове) (T-53/10, EU:T:2011:601, т. 37) Общият съд констатира, че нарушението на правото на защита представлява грешка, която засяга производството, довело до приемането на решението, и следователно може по същество да опорочи това решение. В това решение Общият съд извел също така общ принцип на правото, съгласно който е допустимо оттеглянето с обратно действие на незаконосъобразен административен акт, породил субективни права, стига институцията, издала акта, да изпълнява условията относно спазването на разумен срок и на оправданите правни очаквания на ползващото се от акта лице (решение от 18 октомври 2011 г., Щайги и кошове, T-53/10, EU:T:2011:601, т. 40). В случая апелативният състав действал в разумен срок и спазил оправданите правни очаквания на ползващото се от акта лице.

49 В това отношение EUIPO сочи, че постановяването на подлежащо на обжалване пред Общия съд решение няма характеристиките на конкретни уверения или на конкретни, безусловни и непротиворечиви сведения, които да могат да породят у жалбоподателя оправдани очаквания и правото да се позове на принципа на защита на оправданите правни очаквания. Това важало в още по-голяма степен, поради това че предвид липсата на мотиви, решението от 8 февруари 2016 г. било явно незаконосъобразен административен акт. В допълнение според EUIPO възможността за обжалване на решенията на апелативните състави пред Общия съд, както и самото наличие в приложимия закон на разпоредба, предвиждаща изрично оттеглянето, а именно член 80 от Регламент № 207/2009, изключвали възможността за позоваване в настоящия случай на принципа на защита на оправданите правни очаквания.

50 EUIPO подчертава също, че постановяването на обжалваното решение е било в съответствие не само с текста на член 80 от Регламент № 207/2009, но и с целта на тази разпоредба, тъй като, ако апелативният състав не бе постановил обжалваното решение, EUIPO би трябвало да констатира липсата на мотиви в писмения си отговор по дело T-188/16, repowermap/EUIPO — Repower (REPOWER), с предмет жалбата против решението от 8 февруари 2016 г. В най-добрия случай новото решение щяло да може да бъде постановено едва към края на 2017 г., докато в резултат от постановяване на обжалваното решение новото решение вече могло да бъде постановено.

51 Накрая EUIPO твърди, че апелативните състави не са обвързани от насоките за разглеждане на EUIPO и че обжалваното решение не нарушава принципа на добра администрация.

52 Встъпилата страна сочи, че Общият съд следва да тълкува понятието процедурна грешка по смисъла на член 80, параграф 1 от предишната редакция на Регламент № 207/2009, и подчертава, че апелативният състав е спазил принципа на правна сигурност, тъй като решението от 8 февруари 2016 г. е било оттеглено в разумен срок и тъй като мотивите на това решение са били явно недостатъчни.

53 От обжалваното решение е видно, че апелативният състав го постановява, поради това че в решението от 8 февруари 2016 г. той не е изпълнил задължението за мотивиране на своите решения, и по-специално задължението си да анализира основанията за отказ с оглед на стоките и услугите, за които се отнася оспорената марка.

54 Ето защо, на първо място, следва да се определи дали липсата на мотиви може да съставлява явна процедурна грешка по смисъла на член 80, параграф 1 от предишната редакция на Регламент № 207/2009.

55 Общият съд е уточнил, че процедурната грешка по смисъла на член 80, параграф 1 от предишната редакция Регламент № 207/2009 е грешка, която има процедурни последици (решение от 15 март 2011 г., Ifemy's/СХВП — Dada & Co Kids (Dada & Co. kids), T-50/09, EU:T:2011:90, т. 31 и определение от 9 септември 2011 г., Biodes/СХВП — Manasul Internacional (LINEASUL), T-598/10, непубликувано, EU:T:2011:458, т. 9). Общият съд също така е подчертал, че разглеждането на въпросите по съществото на спора и дори изменението на взетото от апелативния състав решение не може да се направи в рамките на член 80 от предишната редакция на Регламент № 207/2009 (решение от 1 юли 2009 г., Okalux/СХВП — Messe Düsseldorf (OKATECH), T-419/07, EU:T:2009:238, т. 33 и определение от 9 септември 2011 г., LINEASUL, T-598/10, непубликувано, EU:T:2011:458, т. 9).

56 Освен това в решение от 22 ноември 2011 г., mPAY24/СХВП — Ultra (MPAY24) (T-275/10, непубликувано, EU:T:2011:683, т. 23 и 24) Общият съд е счел, че поправката на решение на апелативен състав, с което към това решение се добавя точка относно описателния характер на оспорваната марка за обхванатите от нея стоки и услуги, засяга самата същност на поправеното решение. Поради това Общият съд стига до извода не само че тази поправка не е можела да бъде внесена на основание член 53 от Регламент № 2868/95 (понастоящем член 102, параграф 1 от Регламент 2017/1001), който предвижда, че „могат да се поправят само езикови грешки, грешки при преписване и явни грешки“, но и че не е можела да бъде извършена на основание член 80 от предишната редакция на Регламент № 207/2009, тъй като в случая не са били изпълнени условията за прилагането му, понеже не е била допусната явна процедурна грешка.

57 По делото, приключило с решение от 22 ноември 2011 г., MPAY24 (T-275/10, непубликувано, EU:T:2011:683), добавената от апелативния състав точка в поправката цели да допълни мотивите на поправеното решение. От това съдебно решение следва, че допълването на мотивите на решението засяга самата му същност и липсата на мотиви не може да се счита за процедурна грешка по смисъла на член 80, параграф 1 от предишната редакция на Регламент № 207/2009.

58 Този извод не се поставя под въпрос от решение от 18 октомври 2011 г., Щайги и кошове (T-53/10, EU:T:2011:601), на което се позовава EUIPO. В точка 37 от това решение Общият съд приема, че нарушението на правото на защита представлява грешка, която засяга производството, довело до приемането на решението на апелативния състав, и която следователно може по същество да опорочи това решение. От тази констатация и съдебната практика, съгласно която понятието „явна грешка“ не би могло да се отнася до грешка, която може по същество да опорочи решението, Общият съд стига до извода, че нарушението на правото на защита не представлява явна грешка по смисъла на член 39 от Регламент (ЕО) № 2245/2002 на Комисията от 21 октомври 2002 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета за промишления дизайн на Общността (ОВ L 341, 2002 г., стр. 28;

Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 39, стр. 14), която може да бъде поправена. Поради това точка 37 от решение от 18 октомври 2011 г., Щайги и кошове (T-53/10, EU:T:2011:601) не позволява да се направи никакъв извод по въпроса дали липсата на мотиви може да съставлява „явна процедурна грешка“ по смисъла на член 80, параграф 1 от предишната редакция на Регламент № 207/2009.

59 От изложеното следва, че апелативният състав не е можел да основе обжалваното решение на член 80, параграф 1 от предишната редакция на Регламент № 207/2009.

60 На второ място, следва да се провери дали, както твърди EUIPO, обжалваното решение е можело да се основе на общия правен принцип, закрепен в съдебната практика, съгласно който оттеглянето с обратно действие на незаконосъобразен административен акт, породил субективни права, е допустимо, стига институцията, издала акта, да изпълнява условията относно спазването на разумен срок и на оправданите правни очаквания на ползващото се от акта лице, което е можело да разчита на законосъобразността на последния (вж. решение от 18 октомври 2011 г., Щайги и кошове, T-53/10, EU:T:2011:601, т. 40 и цитираната съдебна практика).

61 Най-напред следва да се напомни, че тъй като производството пред апелативните състави е от административно естество (вж. решение от 11 юли 2013 г., Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones/СХВП — MIP Metro (METRO), T-197/12, непубликувано, EU:T:2013:375, т. 54 и цитираната съдебна практика), постановените от апелативните състави решения са административни по естеството си, както и че с оглед на това апелативните състави по принцип могат да се позовават на общия правен принцип, допускащ оттеглянето на незаконосъобразен административен акт, за да оттеглят своите решения.

62 Следва все пак да се определи дали предвид наличието в Регламент № 207/2009 на разпоредба относно оттеглянето на решенията на отделите на EUIPO, оттеглянето на решение на апелативен състав може да се основава на този общ правен принцип.

63 Решение от 18 октомври 2011 г., Щайги и кошове (T-53/10, EU:T:2011:601), на което се позовава EUIPO, не позволява този въпрос да бъде разрешен. Действително в посоченото решение Общият съд, след като констатира, че решението на апелативен състав, с което се внася поправка, не е можело да бъде прието на основание член 39 от Регламент № 2245/2002, разглежда въпроса дали то е можело да бъде постановено на основание на общия правен принцип, допускащ оттеглянето с обратна сила на незаконосъобразен административен акт. При все това нито в Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета от 12 декември 2001 година относно промишления дизайн на Общността (ОВ L 3, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 33, стр. 70), нито в Регламент № 2245/2002 съществува разпоредба, еквивалентна на член 80 от Регламент № 207/2009, която да урежда производството по оттегляне на постановени в областта на промишления дизайн решения.

64 В решения от 12 септември 2007 г., González y Díez/Комисия (T-25/04, EU:T:2007:257, т. 97) и от 18 септември 2015 г., Deutsche Post/Комисия (T-421/07 RENV, EU:T:2015:654, т. 47), постановени по дела за държавни помощи, Общият съд е подчертал — след като констатира, че Комисията не може да оттегли решението си на основание член 9 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [108 ДФЕС] (ОВ L 83, 1999 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41), който урежда правото на Комисията да оттегля решения — че възможността Комисията да оттегли дадено решение относно държавни помощи, не е ограничена само до ситуацията, визирана в член 9 от този регламент, която е само специфичен израз на общия принцип на правото, допускащ оттеглянето с ретроактивно действие на незаконосъобразен административен акт, който е породил субективни права. Общият съд е добавил, че такова

оттегляне може винаги да бъде извършено, стига институцията, която е автор на акта, да съблюдава условията относно спазването на разумен срок и на оправданите правни очаквания на ползващото се от акта лице, което е можело да разчита на законосъобразността на последния.

65 Следователно от посочените в точка 64 по-горе съдебни решения следва, че дори в случая на уредено от законодателя производство за оттегляне на актовете на определена институцията последната може да оттегли определен акт на основание на общия правен принцип, допускащ оттеглянето на незаконосъобразни административни актове при спазване на определени условия.

66 Освен това, макар да е вярно, както подчертава жалбоподателят, че член 83 от Регламент № 207/2009 предвижда, че „[п]ри липса на процедурни разпоредби в настоящия регламент, в регламента за прилагането, в правилата за таксите или в процедурния правилник на апелативните състави Службата взема предвид общоприетите в тази област принципи в държавите членки“, както и че съгласно съдебната практика този член се прилага само при празнота или двусмислие в процесуалните разпоредби (вж. решение от 13 септември 2010 г., Travel Service/СХВП — Eurowings Luftverkehrs (smartWings), T-72/08, непубликувано, EU:T:2010:395, т. 76 и цитираната съдебна практика), все пак посоченият член не предвижда, че при наличието на процесуална разпоредба EUIPO не може да вземе под внимание тези принципи. При всички положения, доколкото понятието за явна процедурна грешка не е дефинирано в посочените регламенти, член 80, параграф 1 от предишната редакция на Регламент № 207/2009 не е лишен от двусмислие и следователно не е достатъчно ясен, за да изключи прилагането на член 83 от Регламент № 207/2009.

67 При това положение следва да се определи дали припомнените в точка 60 по-горе условия за прилагане на общия правен принцип, допускащ оттеглянето на незаконосъобразните административни актове, в случая са изпълнени.

68 Що се отнася до спазването на разумния срок, следва да се отбележи, че преценката дали срокът е разумен, трябва да се прави в зависимост от обстоятелствата, характерни за съответното положение (вж. в този смисъл решение от 12 май 2010 г., Bui Van/Комисия, T-491/08 P, EU:T:2010:191, т. 58—63).

69 В случая страните са били уведомени още на 22 юни 2016 г., тоест четири месеца и петнадесет дни след приемането на решението от 8 февруари 2016 г., за намерението на апелативния състав да оттегли това решение. Освен това обжалваното решение, с което се оттегля решението от 8 февруари 2016 г., е постановено на 3 август 2016 г., тоест малко по-малко от шест месеца след постановяването на решението от 8 февруари 2016 г.

70 Следователно трябва да се приеме, че решението от 8 февруари 2016 г. е било оттеглено в разумен срок.

71 Що се отнася до спазването на принципа на оправданите правни очаквания относно законосъобразността на решението от 8 февруари 2016 г., следва да се отбележи, че когато против решението е подадена жалба за отмяна, ползващото се от това решение лице може да има оправдани правни очаквани относно неговата законосъобразност едва когато съдът на Съюза се произнесе с окончателно решение (вж. в този смисъл решение от 12 февруари 2008 г., CELF и Ministre de la Culture et de la Communication, C-199/06, EU:C:2008:79, т. 68).

72 Освен това от съдебната практика е видно, че ако оттегленият акт съдържа явна незаконосъобразност, ползващото се от този акт лице, в качеството си на добър търговец, е трябвало да се усъмни в неговата законосъобразност и не би могло да се позовава на

оправдани правни очаквания относно законосъобразността на същия (вж. в този смисъл решения от 20 юни 1991 г., Cargill/Комисия, C-248/89, EU:C:1991:264, т. 22 и от 20 ноември 2002 г., Lagardère и Canal+/Комисия, T-251/00, EU:T:2002:278, т. 147—149).

73 EUIPO твърди, че както отбелязва встъпилата страна в жалбата си за отмяна по дело T-188/16, repowermap/EUIPO — Repower (REPOWER), подадена против решението от 8 февруари 2016 г., последното не съдържало мотиви относно връзката между оспорваната марка и стоките и услугите, за които тя се отнася, поради което жалбоподателят не можел да има оправдани правни очаквани относно неговата законосъобразност.

74 В това отношение следва да се напомни, че видно от постоянната съдебна практика, предвиденото в член 75, първо изречение от Регламент № 207/2009 задължение за мотивиране има същия обхват като закрепеното в член 296, втора алинея ДФЕС, а целта му е да позволи, от една страна, на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, за да защитят правата си, и от друга страна, на съда на Съюза да упражни контрол за законосъобразността на решението (вж. решение от 8 октомври 2015 г., Société des produits Nestlé/СХВП (NOURISHING PERSONAL HEALTH), T-336/14, непубликувано, EU:T:2015:770, т. 11 и цитираната съдебна практика).

75 Освен това, апелативният състав не е длъжен да изрази становище по всички доводи, приведени от страните. Достатъчно е да изложи фактите и правните съображения, които са от съществено значение в контекста на решението (вж. решение от 8 октомври 2015 г., NOURISHING PERSONAL HEALTH, T-336/14, непубликувано, EU:T:2015:770, т. 15 и цитираната съдебна практика).

76 Накрая, следва също да се напомни, че описателният характер на дадена марка трябва да се преценява по отношение, от една страна, на стоките или услугите, за които е заявена регистрацията на знака, и от друга страна, на възприемането им от съответната аудитория, включваща потребителите на тези стоки или услуги (вж. решение от 9 ноември 2016 г., Smarter Travel Media/EUIPO (SMARTER TRAVEL), T-290/15, непубликувано, EU:T:2016:651, т. 25 и цитираната съдебна практика).

77 Връзката на оспорваната марка със стоките и услугите, за които тя се отнася, следователно е част от правните съображения, които са от съществено значение в контекста на решението относно описателния характер на марката.

78 Решението от 8 февруари 2016 г. съдържа само една точка, а именно точка 34, отнасяща се до връзката на оспорваната марка с останалите стоки и услуги (вж. т. 7 по-горе). Апелативният състав не дава никакво описание на тези стоки и услуги и на техните характеристики, поради което е невъзможно да се разбере защо е приел, че оспорваната марка не е била описателна по отношение на тези стоки и услуги.

79 Освен това в писменото становище, излагащо съображенията за обжалване пред апелативния състав, встъпилата страна е изяснила подробно, на около пет страници, защо оспорваната марка е трябвало да бъде счетена за описателна, що се отнася до останалите стоки и услуги. В този смисъл например тя твърди, че оспорваната марка е описателна по отношение на стоките „електрическа енергия, включително електрическа енергия, произведена с използване на биогаз; електрическа енергия, произведена с използване на водата, вятъра и слънцето“, попадащи в клас 4, тъй като думата „repower“ може да се разбира като цел на тези стоки, а именно определена машина, апарат или друг уред, консумиращ енергия, отново да бъдат захранени с енергия. Встъпилата страна поддържа също, от една страна, че оспорваната марка е описателна по отношение на услугите за производство на електроенергия, попадащи в клас 40, тъй като думата „repower“ може да се разбира като въвеждане в експлоатация на нови инсталации за производството на електроенергия или замяна на неефикасни енергийни инсталации, а от друга

страна, че тази марка е описателна по отношение на услугите за „разпределение на енергия; професионални консултации във връзка с преноса (разпределението) на енергия; консултации в областта на посочените услуги“, попадащи в клас 39, тъй като тези услуги позволяват отново да се задейства или да се поднови разпределението на електроенергия и подобряват енергийната ефективност или показателите за енергоразпределение. Действително, видно от цитираната в точка 75 по-горе съдебна практика, апелативният състав не е длъжен да изрази становище по всички доводи, приведени от страните. При все това точка 34 от решението от 8 февруари 2016 г. очевидно не е достатъчен отговор на доводите на встъпилата страна относно връзката на оспорваната марка с останалите стоки и услуги.

80 Освен това, действително когато апелативният състав потвърждава изцяло решението на отдела по отмяна и предвид функционалната приемственост между отделите по отмяна и апелативните състави, за която свидетелства член 64, параграф 1 от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 71, параграф 1 от Регламент 2017/1001), това решение, както и мотивите му са част от контекста на постановяване на решението на апелативния състав, контекст, известен на страните, позволяващ на съда да упражни изцяло контрол за законосъобразност на основателността на преценката, извършена от апелативния състав (вж. решение от 18 март 2015 г., Naazneen Investments/СХВП — Energy Brands (SMART WATER), T-250/13, непубликувано, EU:T:2015:160, т. 16 и цитираната съдебна практика). Същевременно, ако се допусне, че в случая решението на отделя по отмяна е било достатъчно мотивирано, това не променя факта, че апелативният състав е трябвало да отговори, поне накратко, на подробните доводи на встъпилата страна. Извън това следва да се добави, че от решението от 8 февруари 2016 г. не става ясно, че решението на отдела по отмяна е било изцяло потвърдено от апелативния състав.

81 Накрая, жалбоподателят неправилно твърди, че апелативният състав е можел да се задоволи с общи мотиви. Действително Съдът е уточнил, че тази възможност се отнася само до стоки и услуги, които имат помежду си достатъчно непосредствена и конкретна връзка, за да формират категория или група от стоки или услуги с достатъчна хомогенност (решение от 17 октомври 2013 г., Isdin/Bial-Portela, C-597/12 P, EU:C:2013:672, т. 27). От обжалваното решение обаче не следва нито експлицитно, нито имплицитно, че останалите стоки и услуги формират категория или група от стоки или услуги с достатъчна хомогенност по смисъла на решение от 17 октомври 2013 г., Isdin/Bial-Portela (C-597/12 P, EU:C:2013:672).

82 При това положение пропуските в мотивите на решението от 8 февруари 2016 г. относно връзката на оспорваната марка с останалите стоки и услуги е трябвало да породят у жалбоподателя, в качеството му на добър търговец, съмнения относно законосъобразността на това решение.

83 Освен това, след като оттеглянето на незаконосъобразно решение е позволено само при изпълнението на определени условия, не може да се твърди, както прави жалбоподателят, че възможността за кой да е орган свободно да изменя предмета на спора в рамките на производство, което е в ход, би била несъвместима с принципите на добра администрация, правна сигурност и сила на пресъдено нещо.

84 Извън това общият правен принцип, допускащ оттеглянето на незаконосъобразно решение, е съвместим с принципа на добра администрация. Действително многократно е било постановявано, че поправянето на опорочаващи дадено решение грешки или пропуски е законосъобразно и в интерес на доброто административно управление (вж. решение от 15 юли 2015 г., Socitrel и Companhia Previdente/Комисия, T-413/10 и T-414/10, EU:T:2015:500, т. 176 и цитираната съдебна практика).

85 Следва да се добави, че макар принципите на правна сигурност и защита на оправданите правни очаквания да изискват оттеглянето на незаконосъобразния акт в разумен срок и отчитане на степента, в която заинтересованото лице евентуално е имало основание да разчита на законосъобразността на акта, това не променя факта, че подобно оттегляне по принцип е позволено (вж. решение от 4 май 2006 г., Комисия/Обединено кралство, C-508/03, EU:C:2006:287, т. 68 и цитираната съдебна практика).

86 Накрая, следва да се отбележи, че решенията на апелативните състави не се ползват със сила на пресъдено нещо, тъй като по-специално, както бе припомнено в точка 61 по-горе, производствата пред EUIPO са административни, а не съдебни (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 8 декември 2015 г., Giand/СХВП — Flamagas (FLAMINAIRE), T-583/14, непубликувано, EU:T:2015:943, т. 21).

87 Освен това следва също да се напомни, че висящността на жалбата против решението от 8 февруари 2016 г. по дело T-188/16, repowermap/EUIPO — Repower (REPOWER) пред Общия съд в момента, в който това решение е оттеглено, не е била пречка за неговото оттегляне (вж. в този смисъл решение от 15 юли 2015 г., Socitrel и Companhia Previdente/Комисия, T-413/10 и T-414/10, EU:T:2015:500, т. 187).

88 Оттук следва, че установените от съдебната практика, цитирана в точка 60 по-горе, условия в случая са изпълнени.

89 Въпреки това, независимо от наличието на друго правно основание, грешката при избора на правното основание води до отмяната на съответния акт, когато тя може да има последици по отношение на неговото съдържание по-специално когато опорочава с нередовност производството, приложимо към неговото приемане (решение от 18 октомври 2011 г., Щайги и кошове, T-53/10, EU:T:2011:601, т. 41).

90 Съдебната практика във връзка с прилагането на общия правен принцип, допускащ оттеглянето на незаконосъобразните административни актове, не предвижда особено производство за оттегляне на незаконосъобразен акт (решение от 18 октомври 2011 г., Щайги и кошове, T-53/10, EU:T:2011:601, т. 42).

91 Ето защо следва да се направи изводът, че грешката на апелативния състав при избора на приложимото правно основание не обосновава отмяната на обжалваното решение. Всяко друго разрешение впрочем би било трудно съвместимо с принципа на добро правораздаване. Действително, ако обжалваното решение бъде отменено поради грешка в избора на правно основание, Общият съд би трябвало да отмени и решението от 8 февруари 2016 г., което е опорочено поради липсата на мотиви. Това би задължило, от една страна, апелативния състав да постанови ново решение в производството за обявяване на недействителност относно оспорваната марка между repowermap.org и Repower, което вероятно би било идентично с постановеното на 26 септември 2016 г. вследствие на оттеглянето на решението от 8 февруари 2016 г., и от друга страна, жалбоподателя да подаде нова жалба срещу това ново решение.

92 Останалите доводи на жалбоподателите също не са убедителни.

93 Що се отнася, първо, до доводите, съгласно които, от една страна, член 83 от Регламент № 207/2009 препраща към общите процесуално-правни принципи в държавите членки, а не към общите правни принципи на Съюза и от друга страна, EUIPO била задължена да изложи общите национално-правни принципи, опирайки се на приложимите във всички държави членки без изключение принципи, следва да се отбележи, че общият правен принцип, съгласно който администрацията има възможност да преразглежда и евентуално да оттегля незаконосъобразни административни актове, се основава на правото на държавите членки и е признат още в първите решения на Съда (решения от 12 юли 1957 г., Algera и др./Обща асамблея, 7/56

и 3/57—7/57, EU:C:1957:7, стр. 115 и 116, от 22 март 1961 г., Snupat/Върховен орган, 42/59 и 49/59, EU:C:1961:5, стр. 160 и от 13 юли 1965 г., Lemmerz-Werke/Върховен орган, 111/63, EU:C:1965:76, стр. 852). От неговото признаване съществуването на този принцип, основаващ се на правото на държавите членки, се припомня многократно от Съда и Общия съд (решения от 3 март 1982 г., Alpha Steel/Комисия, 14/81, EU:C:1982:76, т. 10, от 5 декември 2000 г., Gooch/Комисия, T-197/99, EU:T:2000:282, т. 53, от 12 септември 2007 г., González y Díez/Комисия, T-25/04, EU:T:2007:257, т. 97 и от 11 юли 2013 г., BVGD/Комисия, T-104/07 и T-339/08, непубликувано, EU:T:2013:366, т. 63). Следователно юрисдикциите на Съюза възприемат последователно позицията, че този принцип е признат в националното право на държавите членки. Жалбоподателят не дава пример за нито една държава членка, в която този принцип не се признава. Той само сочи, че например в Германия принципът на деволутивния ефект означава, че при сезиране на съда с жалба компетентността на предходния орган отпада. При все това този довод не засяга съществуването на принципа, че администрацията има възможност да преразглежда и евентуално да оттегля индивидуални административни актове, а само начините на прилагане на тази възможност.

94 Що се отнася, второ, до довода, съгласно който принципите например на защита на оправданите правни очаквания, добра администрация и правна сигурност не допускали оттеглянето на решение, което било предмет на обжалване пред Общия съд, тъй като имало опасност двата органа да достигнат до противоположен извод, следва да се отбележи, че в случай на оттегляне на решението на апелативен състав при наличие на подадена пред Общия съд жалба срещу това решение, която следователно е висяща, Общият съд установява липсата на основание за произнасяне по същество във връзка с тази жалба. Следователно няма никаква опасност Общият съд да достигне до противоположен на извода на апелативния състав.

95 С оглед на изложеното настоящото основание трябва да се отхвърли.

По четвъртото основание, изведено от липса на мотиви

96 Жалбоподателят твърди, че апелативният състав не е изпълнил задължението си за мотивиране, тъй като не е разгледал изложените пред него доводи. Жалбоподателят сочи, че още в становището си пред апелативния състав е изложил всички доводи, на които се позовава пред Общия съд. Апелативният състав обаче не разгледал в обжалваното решение решението на големия апелативен състав. Той се задоволил да посочи, че член 80, параграф 1 от предишната редакция на Регламент № 207/2009 все още е приложим и че решението от 8 февруари 2016 г. съдържа процедурна грешка, но не обсъдил останалите доводи.

97 EUIPO и встъпилата страна не вземат отношение по това основание.

98 От обжалваното решение следва, че апелативният състав е изложил фактите и правните съображения от съществено значение в контекста на обжалваното решение по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 75 по-горе. Всъщност той посочва, че член 80 от предишната редакция на Регламент № 207/2009 е все още в сила, че EUIPO е била задължена да мотивира решенията си, и по-специално да анализира основанията за отказ с оглед на стоките и услугите, за които се отнася оспорената марка, и че решението от 8 февруари 2016 г. се оттегля, тъй като е опорочено поради липса на мотиви, съставляваща явна процедурна грешка.

99 Апелативният състав не е бил длъжен да обсъди довода, изведен от решението на големия апелативен състав, което в случая е ирелевантно.

100 Поради това четвъртото основание трябва да се отхвърли.

101 С оглед на изложеното жалбата следва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

102 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

103 Същевременно съгласно член 135, параграф 1 от Процедурния правилник, когато справедливостта изисква това, Общият съд може да реши страна, която е загубила делото, да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, само част от съдебните разноски на другата страна и дори да не бъде осъдена да ги заплаща. Освен това съгласно член 135, параграф 2 от същия правилник Общият съд може да осъди дори спечелила делото страна да заплати част от или всички съдебни разноски, ако това е оправдано от поведението на спечелилата страна, включително преди образуване на съдебното производство.

104 Освен това следва да се отбележи, че Общият съд може да осъди институция, когато нейното решение не е било отменено, да заплати съдебните разноски поради недостатъци в решението ѝ, които са породили възможността жалбоподателят да го обжалва (вж. решение от 9 септември 2010 г., Evropaïki Dynamiki/Комисия, T-387/08, непубликувано, EU:T:2010:377, т. 177 и цитираната съдебна практика).

105 В случая жалбоподателят е загубил делото. Не би му се наложило обаче да подава настоящата жалба, а на встъпилата страна не би се наложило да встъпи по делото, ако не се бе наложило EUIPO да постанови обжалваното решение за оттегляне на решението от 8 февруари 2016 г., което е било опорочено поради липса на мотиви. Освен това обжалваното решение неправилно се основава на член 80, параграф 1 от Регламент № 207/2009, което е породило възможността жалбоподателят да подаде настоящата жалба.

106 Поради това Общият съд счита, че обстоятелствата по настоящото дело оправдават решението EUIPO да понесе собствените си съдебни разноски и да бъде осъдена да понесе съдебните разноски както на жалбоподателя, така и на встъпилата страна.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (пети състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) понася направените от нея съдебни разноски, както и тези на Repower AG и repowermap.org.**

Gratsias Dittrich Xuereb

Постановено в публично съдебно заседание в Люксембург на 21 февруари 2018 година.

Подписи